

**Uwagi Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji (PIIT)
do projektu ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną
oraz niektórych innych ustaw z dn. 14 marca 2024 r. (dalej „projekt”)**

Uwaga wstępna

Izby gospodarcze brały udział w konsultacjach założeń do projektu, jak też w spotkaniach z przedstawicielami Ministerstwa Cyfryzacji, wskazując na najistotniejsze kwestie, które w projekcie powinny zostać określone i doprecyzowane. Wydawało się, że postulaty rynku znajdują zrozumienie u projektodawcy. Tymczasem z żalem zauważamy, że niektóre nasze uwagi nie znalazły odpowiedniego odzwierciedlenia w projekcie. Zdajemy sobie sprawę z tempa prac wynikających z konieczności jak najszybszego wdrożenia nowelizacji ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną (dalej „uśude”) celem implementacji niektórych przepisów Aktu o usługach cyfrowych (dalej „AUC” lub „rozporządzenie 2022/2065”), jednak pragniemy podkreślić, że przyjęcie zbyt ogólnych i rodzających niejasności przepisów będzie niekorzystne dla firm objętych obowiązkami wynikającymi z AUC, odbiorców usług, jak też samych organów regulacyjnych.

Poniżej przedstawiamy uwagi do wybranych przepisów, zaczynając od kwestii w naszej ocenie najważniejszej, tj. zapewnienia jasności i pewności prawa.

1. Właściwe organy - niejasne przepisy dot. zakresu spraw

Zgodnie z wcześniej przedstawianymi przez ustawodawcę założeniami do projektu ustawy, w art.22a ust.1 i 2 jako właściwe organy ustanowiono Prezesa UOKiK i Prezesa UKE wraz ze wskazaniem w art.22b, że Koordynatorem do spraw usług cyfrowych jest Prezes UKE. Z niepokojem odnotowujemy bardzo ogólne i lakoniczne przypisanie zakresu spraw do obydwu tych organów, które w naszej ocenie może powodować wśród uczestników rynku niejasności interpretacyjne i niepewność prawa, jak też spory kompetencyjne pomiędzy właściwymi organami. Wiele podmiotów zabierających głos w procesie konsultacji założeń do projektu ustawy wskazywało na konieczność wyraźnego doprecyzowania zakresu spraw, za które odpowiadać będzie Prezes UKE jako koordynator usług cyfrowych oraz spraw podlegających Prezesowi UOKiK.

Postulat ten wynika z art.49 AUC: „*W przypadku, gdy państwo członkowskie oprócz koordynatora ds. usług cyfrowych wyznaczy co najmniej jeden właściwy organ, wówczas państwo to zapewnia, aby odpowiednie zadania tych organów i koordynatora ds. usług cyfrowych były jasno zdefiniowane oraz aby te organy i koordynator ściśle i skutecznie współpracowali ze sobą podczas wykonywania swoich zadań.*” (podkreślenie własne)

Co prawda art. 22a ust.1 przypisuje do Prezesa UOKiK sprawy, o których mowa w rozdziale III w sekcji 4 rozporządzenia 2022/2065 („*Dodatkowe przepisy dotyczące dostawców platform internetowych umożliwiających konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość*”), ale dalej zawiera niejasne odniesienie do „*innych spraw dotyczących ochrony konsumentów określonych w rozporządzeniu 2022/2065*”. Następnie art.22a ust.2, określa, że Prezesowi UKE podlega zakres spraw określonych w rozporządzeniu 2022/2065, innych niż wskazane w pkt 1.

Mimo, że formalnie proponowany tekst przypisuje zakresy spraw do Prezesa UKE i Prezesa UOKiK, ale takiego ich zdefiniowania nie można określić jako jasnego, bo w praktyce takie sformułowanie przepisów niewiele wyjaśnia. Zgodnie z art.22 ust.1 kodeksu cywilnego „*Za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową*”. W kontekście nowelizowanej ustawy można zatem przyjąć, że każdy odbiorca usług pośrednich spełniający przesłanki z tej definicji jest konsumentem. Czy to oznacza, że wszystkie sprawy związane nawet pośrednio z naruszeniami praw użytkowników usług pośrednich (będących konsumentami) będą podlegały Prezesowi UOKiK? Biorąc pod uwagę, że określenie „sprawy dotyczące ochrony konsumentów” jest bardzo szerokie i ogólne, trudno jednoznacznie odpowiedzieć na to pytanie na podstawie treści projektu. Na przykład, wydawałoby się, że kontroli Prezesa UKE podlega spełnienie przez dostawców usług pośrednich, którzy nie mają siedziby w Unii Europejskiej, obowiązku wyznaczenia punktu kontaktowego dla organów państw członkowskich, Komisji i Rady Usług Cyfrowych (art. 11 AUC) oraz publikowania informacji o ustanowionym przedstawicielu prawnym (art.13 AUC). Co jednak w przypadku, gdy taki dostawca nie spełnia tego obowiązku, przez co uniemożliwia Prezesowi UOKiK kontakt z dostawcą w temacie jakiegoś zgłoszenia naruszenia praw konsumenta będącego odbiorcą usługi, które wpłynęło do Prezesa UOKiK? Zgodnie z art. 22zc projektu, właściwy organ wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie naruszenia obowiązków wynikających z rozporządzenia 2022/2065. Czy wówczas właściwym organem do wszczęcia postępowania i ew. nałożenia kary będzie Prezes UKE, czy prezes UOKiK, czy może obydwa organy?

Takich obszarów wątpliwości interpretacyjnych, które rodzić będą proponowane przepisy jest więcej, dlatego **postulujemy o przypisanie zakresów kompetencyjnych obydwu organów właściwych do poszczególnych przepisów AUC**. Biorąc pod uwagę, że art. 22a ust.1 zawiera już odniesienie do wybranych przepisów AUC, byłoby to także wskazane z punktu widzenia prawidłowej techniki legislacyjnej.

2. Przyznawanie i cofanie statusu zaufanego podmiotu sygnalizującego („trusted flagger”)

W art.22o ust.3 projektodawca wskazuje, że do wniosku o przyznanie statusu podmiotu sygnalizującego dołącza się dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w art. 22 ust. 2 rozporządzenia 2022/2065. Wśród warunków określonych w tym przepisie AUC jest m.in. konieczność wykazania, że podmiot dysponuje szczególną wiedzą ekspercką i kompetencjami do celów wykrywania, identyfikowania i zgłaszania nielegalnych treści.

W uwagach do założeń projektu wskazywaliśmy na potrzebę przypisania poszczególnych podmiotów sygnalizujących do określonych obszarów nielegalnych treści. Uważamy, że przyczyniłoby się to do sprawniejszego procedowania zgłoszeń, ograniczenia zgłoszeń dokonywanych przez podmioty nie posiadające wiedzy i kompetencji w danym obszarze naruszeń i generalnie do lepszej jakości tych zgłoszeń. Warto tu przywołać praktykę przyjętą przez irlandzkiego regulatora Commission for Communications Regulation, który wydał wytyczne dla podmiotów sygnalizujących

https://www.cnam.ie/wp-content/uploads/2024/02/20240209_Article22_GuidanceForm_vF.pdf

©PIIT: Uwagi do projektu ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną oraz niektórych innych ustaw z dn. 14 marca 2024 r., PIIT/303/24, 12.04.2024

wśród których jest wymóg, aby podmiot składający wniosek określił, dla których obszarów ze wskazanej przez regulatora listy ubiega się o status zaufanego podmiotu sygnalizującego. Lista oparta jest o obszary wskazane w projekcie wzoru sprawozdania z art. 15 AUC, który był przedmiotem konsultacji prowadzonych przez KE: <https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/14027-Akt-o-us%C5%82ugach-cyfrowych-sprawozdania-w-zakresie-przejrzystosci-szczego%C5%82owe-przepisy-oraz-wzory-pl>.

Z punktu widzenia egzekwowania przepisów AUC, zapewnienia większej transparentności dot. działań zobowiązanych dostawców, optymalizacji raportowania oraz efektywności regulatorów, warto pokusić się o spójność pomiędzy obszarami nielegalnych treści do których przypisane będą konkretne podmioty sygnalizujące, a obszarami nielegalnych treści podlegających obowiązkowi sprawozdawczemu w ramach raportów transparentności dot. informacji o zgłoszeniach treści nielegalnych otrzymywanych przez dostawców, w tym od zaufanych podmiotów sygnalizujących. Ponadto, z uwagi na fakt, że także na zaufanych podmiotach sygnalizujących ciąży obowiązek publikowania sprawozdań dot. m.in. liczby zgłoszeń pogrupowanych według rodzaju potencjalnie nielegalnych treści będących przedmiotem zgłoszenia (art.22 AUC), jednolite podejście w zakresie identyfikacji obszarów nielegalnych treści byłoby tym bardziej cenne.

Z tego względu proponujemy uwzględnienie w projekcie przepisów wydania przez Prezesa UKE wytycznych dla zaufanych podmiotów sygnalizujących, które zawierać będą listę rodzajów nielegalnych treści, z której podmiot musiałby wybrać określone rodzaje takich treści wnioskując o przyznanie statusu sygnalisty.

Ponadto w art. 22o ust. 2 projektodawca zakłada, że we wniosku o przyznanie statusu zaufanego podmiotu sygnalizującego należy podać „nazwę podmiotu ubiegającego się o przyznanie statusu zaufanego podmiotu sygnalizującego albo jego imię i nazwisko;”. Tymczasem zgodnie z motywem 61 AUC: „Status zaufanego podmiotu sygnalizującego należy przyznawać wyłącznie podmiotom [ang.: entities – przyp aut.], a nie osobom [ang. individuals – przyp. aut.], które to podmioty wykazały między innymi, że posiadają szczególną wiedzę ekspercką i kompetencje w zakresie zwalczania nielegalnych treści oraz że działają w sposób dokładny, obiektywny i z zachowaniem należytej staranności.” Wynika stąd, że statusu zaufanych podmiotów sygnalizujących nie należy przyznawać osobom fizycznym a jedynie jednostkom organizacyjnym, co projekt ustawy powinien także uwzględnić.

3. Certyfikacja organu pozasądowego rozstrzygania sporów

Zgodnie z art. 22h ust. 4 pkt 1 we wniosku o certyfikację organu pozasądowego rozstrzygania sporów należy wskazać „nazwę albo imię i nazwisko podmiotu ubiegającego się o certyfikację”. Takie brzmienie sugeruje, że projektodawcy dopuszczają możliwość certyfikowania osoby fizycznej. Kierunek wyznaczony w AUC wydaje się jednak inny, gdyż z art. 21 ust. 3 lit. c wynika, że podmiot certyfikowany ma członków (nie jest to więc osoba fizyczna). Podobny wniosek można wyciągnąć z motywu 59, w którym wskazano, że: „Niezależność pozasądowych organów rozstrzygania sporów należy zapewnić również na poziomie osób fizycznych odpowiedzialnych za rozstrzyganie sporów, w tym za pomocą

zasad dotyczących konfliktu interesów”. Zasadnym wydaje się więc takie przeformułowanie przepisów, by wynikało z nich jednoznacznie, że podmiotem certyfikowanym może być jednostka organizacyjna, a nie osoba fizyczna.

AUC przewiduje jedynie mediację (cyt. „Certyfikowany organ pozasądowego rozstrzygania sporów nie może narzucać stronom wiążącego rozstrzygnięcia sporu., art. 21 ust. 2 ostatnie zdanie). Obecnie sformułowanie może prowadzić do wniosku, iż chodzi o sąd polubowny. Ponieważ z przepisu art. 21 ust. lit. D) wynika, że mediacja powinna być prowadzona drogą elektroniczną to tytuł może brzmieć „certyfikacja podmiotów oferujących mediację drogą elektroniczną”

Do ustawy włączono przepisy o certyfikowaniu mediatorów. Choć wątpliwości może budzić fakt powierzenia zadań w tym zakresie Prezesowi UKE, zamiast ministrowi sprawiedliwości, który powinien koordynować – zgodnie z właściwością – zagadnienia sądowego i pozasądowego rozstrzygania sporów cywilnych, takie rozwiązanie jest akceptowalne.

Pozytywnie oceniamy wyłączenie drogi elektronicznej. Statuując jednak taką drogę nie uwzględniono możliwości ułatwienia zgłoszeń wnioskodawcom oraz usprawnienia pracy UKE. Wniosek powinien być wnoszony na formularzu elektronicznym. Ułatwiłoby to jego wypełnienie oraz integrację danych z systemami informatycznymi UKE. Otworzyłoby potencjał do częściowego zautomatyzowania procedury, w szczególności w zakresie sprawdzenia wniosku pod kątem wymogów formalnych. Regulowanie wzoru formularza, w świetle danych obowiązkowych ujętych w przepisie art. 22h ust. 4, nie jest potrzebne. Również certyfikat, o którym mowa w art. 22h ust. 12 powinien mieć postać elektroniczną.

Nie do końca zrozumiały jest przepis art. 22h ust. 6. Przedmiotem działalności podmiotu wnioskującego jest świadczenie usług mediacji. Nie jest jasne jakie inne organy są właściwe w sprawach zbieżnych z przedmiotem działalności, czyli mediacją.

Pragniemy zauważyć, że skoro przepis art. 22g zobowiązuje Prezesa UKE do dokonania certyfikacji, to pojawia się pytanie nazwę jakiego podmiotu należałoby wpisać na podstawie art. 22h pkt. 2).

Ponadto, jeżeli unijny i krajowy ustawodawca zdecydowali się na certyfikowanie mediatora DSA to taki zawód powinien być ujęty w Polskiej Ramie Kwalifikacji (PRK) oraz obecny w Zintegrowanym rejestrze kwalifikacji (ZRK). W tym ostatnim można znaleźć instytucje, które nadają takie kwalifikacje. Trudno się oprzeć wrażeniu, że Prezesowi UKE powierza się zadanie, do którego nie został powołany. PRK i ZRK tworzą system, w ramach którego można precyzyjnie określić kwalifikacje, zarówno te wymienione w AUC, jak i wynikające ze specyfiki mediacji. Można tym kwalifikacjom przypisać określone poziomy dyplomów z określonych instytucji szkolenia zawodowego lub studiów wyższych. Projektowana regulacja jest zawieszona w próżni prawnej i niespójna z krajowym systemem kwalifikacji zawodowych.

Dodatkowo, należy zauważyć, że w art. 22j ustawodawca sugeruje, że Prezes UKE może dokonywać czynności sprawdzających podmiotu certyfikowanego dowolną ilość razy. Dla zapewnienia precyzyjności postanowień ustawowych należy doprecyzować, że ww. weryfikacja może odbywać się tylko w okresie trwania certyfikacji wraz z określeniem i ile razy na 5-letni okres certyfikacji może się to wydarzyć.

4. Status zweryfikowanego badacza.

Proponowane w rozdziale 4d rozwiązanie nie jest zgodne z AUC. Art. 40 AUC nie przewiduje status zweryfikowanego badacza jako pewnego przymiotu przyznanego na dłuższy okres czasu. Status „zweryfikowanych badaczy” przyznawany jest **na potrzeby konkretnych badań wskazanych w tym wniosku**. Nieodzowną częścią wniosku powinien być plan projektu badawczego, a status, jak wynika z art. 40 AUC, jest przyznawany tylko na okres prowadzenia prac badawczych.

Ponadto, zmiany wymagają ust. 9 i 10. AUC traktuje jako całość, a co najmniej jako ściśle ze sobą powiązane elementy: status zweryfikowanego badacza i wniosek koordynatora o dostęp do danych na rzecz zweryfikowanego badacza skierowany do dostawców bardzo dużych platform internetowych lub bardzo dużych wyszukiwarek internetowych. Status zweryfikowanego badacza, w ujęciu AUC, to status na czas konkretnego badania, dla konkretnej osoby fizycznej z dostępem do danych, ograniczonym zakresem wskazanym we wniosku koordynatora ds. usług cyfrowych do platformy lub wyszukiwarki. Projektowane w ustawie rozwiązanie sprawia wrażenie legitymacji pracownika naukowego uczelni wyższej. Biorąc pod uwagę, że osoba oznacza zarówno osobę fizyczną, jak i prawną, można rozważyć w rodz. 4d zastąpienie, w stosownych miejscach, wyrazu „podmiot” wyrazem „osoba”.

5. Nakazy podjęcia działań i udzielenia informacji

Art. 22za ust. 1 oraz art. 22zb ust. 1 zostały sformułowane w sposób sugerujący, że nakazy wydane przez organy administracji publicznej albo sądy z założenia w każdym przypadku spełniają wymagania określone odpowiednio w art. 9 ust. 2 i art. 10 ust. 2 AUC. Zakładając, że celem projektodawcy nie było kontryfakcyjne uznanie zgodności z przepisami nakazów, które nie spełniają wymogów określonych w AUC, postulujemy przeformułowanie tych przepisów na przykład w następujący sposób:

Art. 22za ust. 1

„1. Aby wydany przez organ administracji publicznej albo sąd nakaz podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom stał się dla dostawcy usług pośrednich źródłem obowiązku, o którym mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2022/2065, musi spełniać warunki, o których mowa w art. 9 ust. 2 rozporządzenia 2022/2065.”

art. 22zb ust. 1

„1. Aby wydany przez organ administracji publicznej albo sąd nakaz udzielenia informacji stał się dla dostawcy usług pośrednich źródłem obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 rozporządzenia 2022/2065, musi spełniać warunki, o których mowa w art. 10 ust. 2 rozporządzenia 2022/2065.”

Na marginesie należy jednak zaznaczyć, że skoro wymogi nakazów są już określone w art. 9 ust. 2 i art. 10 ust. 2 AUC, to oba przepisy spełniać będą wyłącznie funkcję informacyjną.

W AUC brak jest terminu w art. 9 ust. 3. Prosimy o wyjaśnienie celowości wprowadzenia go w art. 22za ust. 2.

Art. 9 ust. 5 oraz art. 10 ust. 5 AUC nakładają obowiązek informowania odbiorcy usług pośrednich o otrzymanych nakazach oraz o działaniach podjętych w odpowiedzi na ten nakaz. Takie informacje obejmują uzasadnienie i istniejące możliwości odwołania się. Przy czym przepisy AUC wprowadzają wyłączenie w przypadku przepisów prawa krajowego.

Projekt ustawy nie wprowadza wyjątków referujących do przepisów prawa cywilnego lub karnego a także przepisów ustawy prawo telekomunikacyjne, tym samym nie wskazując, które z nakazów nie generują obowiązku informacyjnego, co jest szczególnie istotne z uwagi na cel wydania nakazu związanych z ochroną bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego. Ustawa powinna przesądzać, że obowiązkiem informacyjnym objęte byłyby tylko te nakazy, które spełniają wymogi określone w art. 9 ust. 2 oraz art. 10 ust. 2 AUC.

Powyższe podejście uzasadnione jest ponadto brakiem faktycznej możliwości realizacji obowiązku informacyjnego przez dostawcę usług pośrednich w sytuacji, gdy nakaz skierowany do dostawcy nie zawiera elementów określonych w art. 9 ust. 2 oraz art. 10 ust. 2 AUC w szczególności w zakresie w jakim nakaz nie określa uzasadnienia oraz nie wskazuje na środki umożliwiające odwołanie się od nakazu.

W kontekście nakazów, o których mowa w art. 9 i 10 AUC, ze względu na ich potencjalny transgraniczny charakter, chcielibyśmy ponownie zwrócić uwagę na trudności ze strony dostawców usług pośrednich w prawidłowej weryfikacji, czy pochodzą one od organu uprawnionego z innego Państwa Członkowskiego. Uważamy, iż w ustawie powinna zostać wprowadzona procedura pozwalająca dostawcy usług pośrednich na zwrócenie się do organu krajowego z prośbą o pomoc w takiej weryfikacji.

6. Odpowiedzialność dostawców usług pośrednich

Prosimy także o wyjaśnienie wyrażenia „Stroną postępowania jest każdy, wobec kogo zostało wszczęte postępowanie”. Zakładamy, że w tym przepisie chodzi formalnie o postępowanie administracyjne, choć ze względu na wysokość sankcji można by mówić o sprawie administracyjno-karnej. W polskiej praktyce, Stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Trudno zrozumieć, czy celem wprowadzonego w art. 22zc ust. 2 przepisu jest ograniczenie kręgu stron postępowania do osoby, wobec której zostało ono wszczęte, czy też zdecydowały o użyciu tego wyrażenia inne przesłanki. Generalnie rozdział 4e wymaga korekty przez legislatora.

Dodatkowe uwagi do poszczególnych postanowień Rozdziału 4e projektu ustawy:

- Art. 22za ust. 2 - termin 7 dni dla organu wydającego nakaz do przekazania Prezesowi UKE określonych informacji pośrednio oznacza dla dostawców usług pośrednich bardzo krótki termin na reakcję na nakaz – skoro organ wydający nakaz ma w ciągu 7 dni dysponować informacjami otrzymanymi od dostawcy usług pośrednich, jest to termin nieproporcjonalny względem obowiązków nałożonych na dostawców usług pośrednich, również w kontekście zwrotu "bez zbędnej zwłoki" o jakim mowa w Rozporządzeniu; W związku z powyższym proponujemy usunięcie przedmiotowych przepisów, względnie o zmianę polegającą na tym, iż 7-dniowy termin liczony jest od daty otrzymania od dostawcy usług pośrednich informacji o działaniach podjętych w odpowiedzi na nakaz.
- Analogiczna uwaga dotyczy art. 22zb ust. 2
- Art. 22zc - art. 22zh - brak uzasadnienia dla tego rodzaju postanowień ustawowych w świetle postanowień Rozporządzenia. Pomija się kompletnie stopniowość zakresu

obowiązków dostawców usług pośrednich nałożonych mocą Rozporządzenia w zależności od rodzaju podmiotu, które – w przypadku dostawców usług zwykłego przekazu - są w znacznym stopniu ograniczone do reagowania na nakazy ws nielegalnych treści i raportowania Postępowanie kontrolne powinno poprzedzać postępowanie ws naruszenia Rozporządzenia a nie odbywać się w jego trakcie. Na jakiej bowiem podstawie merytorycznej właściwy organ opiera zasadność wszczęcia postępowania? Takie pozostawienie przepisów oznacza, że właściwy organ może dowolnie kreować rzeczywistość w zakresie realizacji przez dostawców usług pośrednich obowiązków wynikających z Rozporządzenia. W proponowanym brzmieniu ustawy podważa się zasadność zaleceń pokontrolnych - po co je wdrażać, skoro postępowanie o naruszenie Rozporządzenia już zostało uruchomione, a zatem w jakiś nieokreślony sposób stwierdzono to naruszenie albo przynajmniej je uprawdopodobniono. Proponowane brzmienie art. 22zc podważa sens istnienia art. 53 Rozporządzenia.

- Zgodnie z art. 22 zd ust. 6 o planowanej kontroli zawiadamia się kierownika podmiotu kontrolowanego, podając przewidywany czas trwania kontroli. Nie został jednak wskazany żaden termin na przekazanie takiego zawiadomienia. W związku z powyższym wnosimy o uzupełnienie przepisu o wskazanie, z jakim wyprzedzeniem organ kontrolujący powinien dokonać takiego zawiadomienia.
- Art. 22 zd ust. 7 przyznaje organowi dużą dowolność oraz uprawnienie do ciągłego przedłużania kontroli. Powinien zostać wprowadzony maksymalny czas trwania kontroli.
- Art. zd ust. 17 stanowi, iż „protokół podpisują kontrolujący oraz kierownik kontrolowanej jednostki lub osoba przez niego upoważniona, a w przypadku kontrolowania osoby fizycznej – kontrolowana osoba fizyczna.” Niestety w żadnym innym przepisie nie ma informacji, iż z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół, a także na temat jego zawartości. Prosimy o wyjaśnienie i doprecyzowanie, o jaki protokół chodzi. Jedynym dokumentem, o którym jest mowa jest projekt wystąpienia pokontrolnego.
- Sformułowania użyte w art. 22 zh niewłaściwie transponuje treść art. 51 usta 2 pkt a) Rozporządzenia, którego treść zakłada przestrzeganie przez dostawców usług pośrednich Rozporządzenia dając im możliwość dobrowolnego przyjęcia na siebie określonych zobowiązań, a projektowany przepis krajowy stygmatyzuje i odgórnie wskazuje, że dobrowolne zobowiązania dotyczą wyłącznie sytuacji gdy dostawca usług pośrednich narusza postanowienia Rozporządzenia - co jak wynika z treści projektu zmian w UŚUDE jest podstawowym założeniem projektodawcy.
- postanowienia art. 22zh są nieproporcjonalne do obowiązków nałożonych na dostawców usług pośrednich;
- Postanowienie art. 22 zi powinno stanowić jedną z podstaw badania naruszenia przez dostawców usług pośrednich treści Rozporządzenia

7. Odpowiedzialność cywilna

Przepisy art. 22zk, 22zl, 22zm, 22zp, rozdziału 4f są zbędne w ustawie i powinny być wykreślone. Przepis o właściwości sądu (art. 22zl) powinien znajdować się w kodeksie postępowania cywilnego. Regulowanie właściwości rzeczowej sądu w ustawie jak omawiania jest nieporozumieniem.

Przepis art. 22zm powinien znaleźć w regulaminie urzędowania sądów.

Ponadto prosimy o wyjaśnienie czy chodzi o roszczenia odszkodowawcze (za wyrządzoną szkodę), o czym mowa w art. 54 rozp. DSA czy również o inne roszczenia.

8. Skarga na dostawców usług pośrednich

Art. 22zq ust. 3 - art. 53 Rozporządzenia stanowi również o wydaniu opinii (a nie oceny – przy czym nie wiadomo czy formalnej, czy merytorycznej) przez koordynatora ds. Usług cyfrowych.

9. Kary pieniężne

Nawiązując do proponowanego brzmienia art. 22 zr należy podkreślić, że postanowienia proponowanych przepisów, pomijają zastosowane w Rozporządzeniu sformułowania wskazujące na uzależnienie kary od kwestii umyślności działań dostawcy usług pośrednich lub jego zaniedbania. Wyznaczając maksymalne stawki kar projektodawca nie uwzględnił skali naruszenia ani skali obowiązków nałożonych na dostawców usług pośrednich (w szczególności wysokim stopniem nieproporcjonalności charakteryzuje się art. 22zr ust. 4 oraz art. 22zy) traktując ich identycznie jak VLOP i VLSE. Takie podejście nie sprzyja realizacji idei Rozporządzenia, czyli ochrony użytkowników przed nielegalnymi treściami (produktami), nieuprawnionym moderowaniem treści, wspierania transparentności działań dostawców usług pośrednich z uwagi na podstawowe prawo do informacji i wolności wypowiedzi o których mowa w Karcie Praw Podstawowych.

Zgodnie z art. 22zv ust. 2 „2. Administracyjną karę pieniężną uiszcza się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w art. 22zr ust. 1-3, stała się ostateczna.”

W naszej ocenie takie rozwiązanie stanowi bardzo niekorzystny precedens, gdyż zakłada domyślną wykonalność nieprawomocnych decyzji o nałożeniu kary pieniężnej. Zarówno w przypadku dotychczas przewidzianych prawem kar nakładanych przez Prezesa UKE, jak i przez Prezesa UOKiK termin ich uiszczenia liczony jest od dnia uprawomocnienia decyzji, nie od dnia, w którym kara ta stała się ostateczna. Nie dostrzegamy żadnych powodów, dla których w przypadku naruszenia obowiązków wynikających z AUC miałyby obowiązywać zasada odmienna. Zaproponowane rozwiązanie jest wyjątkowo niekorzystne zarówno dla przedsiębiorców, którzy musieliby zabezpieczyć środki na kary, od których będą się odwoływać do SOKiK, jak i dla Skarbu Państwa, który po uwzględnieniu odwołania byłby zobligowany do zwrotu pobranej kary – w całości bądź w części (po jej obniżeniu na etapie sądowym). Do tego w każdym przypadku będzie trzeba doliczyć odsetki ustawowe, które, biorąc pod uwagę długość postępowań sądowych, na pewno będą niebagatelne.

Ponadto przyjęty 14-dniowy termin jest bardzo krótki w kontekście potencjalnie grożącej kary. Postulujemy jego wydłużenie do 30 dni.

W związku z tym postulujemy przyjęcie bardziej racjonalnego rozwiązania i nadanie art. 22zv ust. 2 brzmienia: „2. Administracyjną karę pieniężną uiszcza się w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w art. 22zr ust. 1-3, stała się prawomocna.”

10. Finansowanie KUC

Izba już wcześniej podnosiła, iż kluczowe jest zapewnienie odpowiednich zasobów finansowych dla organów właściwych odpowiedzialnych za egzekwowanie AUC, w szczególności w przypadku Prezesa UKE. W szczególności zwracaliśmy uwagę, iż niedopuszczalne byłoby finansowanie (choćby częściowe) działań związanych z nadzorem nad dostawcami usług pośrednich z opłat pochodzących od przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Może to bowiem negatywnie wpłynąć na ich wysokość w przyszłości i prowadzić do ich wzrostu. Rozdzielenie obowiązków Regulatora wynikających z AUC czy Prawa telekomunikacyjnego będzie utrudnione.

Zgodnie art. 53 AUC odbiorca usługi (a także wszelkie podmioty, organizacje i zrzeszenia upoważnione do wykonywania w jego imieniu praw wynikających z rozporządzenia) ma prawo wnieść skargę na dostawcę usług pośrednich do koordynatora ds. usług cyfrowych z tego państwa UE, w którym znajduje się lub ma siedzibę odbiorca usługi. Prezes UKE, wyznaczony na koordynatora ds. usług cyfrowych, będzie zobowiązany do dokonania oceny skargi i w stosowanych przypadkach do przekazania jej koordynatorowi ds. usług cyfrowych z innego państwa UE właściwemu ze względu na siedzibę dostawcy usługi albo innemu organowi właściwemu w Polsce (tj. Prezesowi UOKiK). Biorąc pod uwagę liczbę użytkowników usług pośrednich w Polsce, w szczególności, jeśli chodzi o platformy internetowe, może to oznaczać istotne obciążenie dla tego organu, tylko z tytułu realizacji tego zadania wynikającego z AUC. Do tego dochodzi szereg innych obowiązków związanych z nadzorem przestrzegania postanowień AUC, z prowadzeniem postępowań związanych z certyfikacją podmiotów do spraw pozasądowego rozstrzygania sporów, przyznawaniem statusu zaufanego podmiotu sygnalizującego lub zweryfikowanego badacza. Dlatego nie wydaje się, aby budżet przewidziany w projekcie ustawy był wystarczający dla realizacji zadań przypisanych Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej.